

Svaranden har i sitt nya beslut endast grundat sig på en förnyad analys av vattenstatusen i "Schwarzen Sulm". Denna nya bedömning (god vattenstatus istället för hög vattenstatus) står i strid med den ursprungliga förvaltningsplanen. Överväganden och bedömningar i förvaltningsplanen kan inte ändras med kort varsel genom ett ad hocbeslut på grundval av nya kriterier. Om så vore fallet skulle grundläggande principer i direktivet, såsom i det aktuella fallet förbudet mot försämring, liksom förfaranderegler, som allmänhetens medverkan, lätt kunna kringgås.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, s. 1)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Judecătoria Câmpulung (Rumänien) den 21 juli 2014 –
Maria Bucura mot SC Bancpost SA**

(Mål C-348/14)

(2014/C 361/04)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Judecătoria Câmpulung

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökanden/Klagande: Maria Bucura

Motpart: SC Bancpost SA

Intervenient: Vasile Ciobanu

Ytterligare deltagare i rättegången: SC Raiffeisen Bank SA

Tolkningsfrågor

1. Är en nationell domstol som har att pröva en invändning mot verkställighet av ett kreditavtal för utfärdande av ett American Express Gold kreditkort, i det fall verkställigheten har beviljats i konsumentens utelämnade, skyldig enligt direktiv 93/13/EEG ⁽¹⁾, när den har fått kännedom om alla faktiska och rättsliga omständigheter som krävs härför, att bedöma, även ex officio, huruvida följande avgifter i ifrågasatt avtal: a) – avgift för utfärdande av kort; b) – årsavgift för kort; c) – årsavgift för extrakort; d) – avgift för förnyelse av kort; e) – avgift för byte av kort; f) – avgift för byte av PIN-kod; g) – avgift för kontantuttag från bankomat och i kassa (i egna eller andra banker i Rumänien eller utlandet); h) – avgift för betalning av varor och/eller tjänster från näringsidkare i utlandet eller Rumänien; i) – avgift för utskrift och utskick av kontoutdrag; j) – avgift för saldouppgift via bankomat; k) – förseningsavgift; l) – avgift för överskridande av kreditgräns; m) – avgift för obehörig vägran att betala, är oskäliga, när beloppet för dessa avgifter inte är preciserat i avtalet?
2. Är angivandet av den årliga räntan med hänvisning till följande formel: "krediträntan beräknas utifrån dagssaldot, som är fördelat på poster (betalningar, kontantuttag, utgifter och avgifter), och räntesatsnivån för varje dag i beräkningsperioden – räntan beräknas dagligen enligt följande formel: summan av produkterna av beloppet för varje post i dagssaldot multiplicerad med den aktuella dagliga räntan för respektive dag; den dagliga räntan beräknas som förhållandet mellan den årliga räntesatsen och 360 dagar" – vilket utgör en grundläggande komponent inom ramen för rådets direktiv 87/102/[EEG] av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998, som har en liknande formulering – klart och begripligt formulerat på det sätt som avses i artiklarna 3 och 4 i direktiv 93/13/EEG?
3. Om beloppen för de avtalsenliga avgifterna inte specificeras i avtalet, utan avtalet endast anger en metod för beräkning av ränta utan specifikation av beloppet, har då den nationella domstolen i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 87/102/[EEG] av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter ⁽²⁾, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 ⁽³⁾, samt bestämmelserna i rådets direktiv 93/13/EEG rätt att anta att avsaknaden av dessa uppgifter i konsumentkreditavtalet medför att ifrågasatt kredit ska anses ha getts ränte- och avgiftsfritt?

4. Omfattas medgäldenären i ett kreditavtal av begreppet konsument såsom det definieras i artikel 2 a i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal samt artikel 1.2 a i direktiv 87/102/EEG?
5. Om den föregående frågan besvaras jakande, iaktas då effektivitetsprincipen med avseende på de rättigheter som följer av direktiven om det enbart är huvudgäldenären som via månadsvisa kontoutdrag eller kungörelse vid bankens filial får kännedom om beloppet för räntan, avgifterna och utgifterna?
6. Ska direktiv 87/102/EEG tolkas så, att banken har en skyldighet att skriftligen informera såväl gäldenären som medgäldenären om den kreditgräns, den årliga ränta och de kostnader som är tillämpliga från det datum kreditavtalet ingås samt villkoren för ändring av dessa komponenter, om förutsättningar för uppsägning av kreditavtalet samt om alla eventuella ändringar under kreditavtalets löptid i den årliga räntan eller de kostnader som tillkommer efter undertecknandet av kreditavtalet vid den tidpunkt då ändringen inträffar, antingen genom ett rekommenderat brev med mottagningsbevis eller genom ett kostnadsfritt kontoutdrag?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal (EGT L 95, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169)

(²) Rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 42, s. 48; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 202)

(³) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/7/EG av den 16 februari 1998 om ändring av direktiv 87/102/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 101, s. 17)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunalul Cluj (Rumänien) den 22 juli 2014 – SC Capoda Import Export SRL mot Registrul Auto Român, Bejan Benone Nicolae

(Mål C-354/14)

(2014/C 361/05)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Tribunalul Cluj

Parter i målet vid den nationella domstolen

Resningssökande: SC Capoda Import Export SRL

Motparter: Registrul Auto Român, Bejan Benone Nicolae

Tolkningsfrågor

- 1) Kan unionsrätten – särskilt artikel 34 FEUF, artikel 31.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/46/EG av den 5 september 2007 om fastställande av en ram för godkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon samt av system, komponenter och separata tekniska enheter som är avsedda för sådana fordon (¹) och artikel 1 leden t och u i Europeiska kommissionens förordning (EG) nr 1400/2002 [av den 31 juli 2002 om om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden inom motorfordonssektorn (²)] – tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell lagstiftning som den som föreskrivs i artikel 1.2 O.G. (Ordonanța Guvernului, regeringsdekret) nr 80/2000, på grund av att det därigenom införs en åtgärd med verkan motsvarande en kvantitativ importrestriktion, eftersom det enligt denna lagstiftning krävs för fri rörlighet (försäljning, distribution) för nya produkter och förbrukningsmaterial, inbegripet i den kategori som avser trafiksäkerhet, miljöskydd, energieffektivitet och stöldskydd för vägfordon, antingen att säljaren/distributören/näringsidkaren inger ett typgodkännandeintyg eller ett intyg för utsläppande på marknaden och/eller saluföring som utfärdats av tillverkaren, eller, om säljaren/distributören/näringsidkaren inte erhållit något sådant intyg eller inte innehade detta, att förfarandet för typgodkännande av de aktuella produkterna genomförs vid Registrul Auto Român (det rumänska fordonsregistret) (nedan kallat RAR) och att ett typgodkännandeintyg för utsläppande på marknaden och/eller saluföring utfärdats av RAR erhålls, med beaktande av att även om säljaren/distributören/näringsidkaren innehar ett intyg om överensstämmelse för utsläppande på marknaden och/eller saluföring av delar som tillhandahållits av distributören i en annan medlemsstat i EU, vilken fritt distribuerar dessa delar i nämnda medlemsstat i EU, räcker inte nämnda intyg för att tillåta fri rörlighet/försäljning/distribution av de aktuella varorna?